

ШАНОВНІ ДОБРОЧИНЦІ!

*В Україні лютує війна і навіть складно описати що ми нині переживаємо. Тому наш низький уклін тим, хто допомагає сьогодні нашій Вітчизні встояти у цю важку днину. Зокрема, добродійці **Оресті Фединяк (Chicago, IL.)**, котра офірувала кошти для волонтерських потреб редакції. А так*

*само пану **Володимиру Могучому (Nutley, N.J.)**, який жертовно вкотре сягнув особистої кишені заради добра України. Сердечна подяка **Товариству Української Мови (ТУМ - США)** за пожертву на освітню діяльність журналу «Бористен».*

-----Зміст-----

<i>Адреси доброти.....</i>	<i>Скарби душі та ідеали</i>	
<i>Звитяжець медичного фронту</i>	<i>правди.....</i>	<i>16</i>
<i>Євген Безус</i>	<i>85 років Українського Конгресового Комітету Америки – Спогади.....</i>	<i>17</i>
<i>Співпраця «фізиків» і «ліриків».....</i>	<i>Дитяча рубрика «Стефанія»..</i>	<i>21</i>
<i>Імпреза що подарувала добрі емоції.....</i>	<i>НАША ЦЕРКВА</i>	<i>22</i>
<i>Дещо з-за океанських привітів</i>	<i>Не стало РАЇСИ КРАСНЮК – ХЕЙЛИК.....</i>	<i>24</i>
<i>Наші інтерв'ю.....</i>		<i>12</i>

Долучайтесь до нас у соцмережі

facebook.com/borysteninfo

Ще більше цікавої та актуальної інформації на нашому сайті borysten.com.ua

Продовжуємо друкувати дописи, які мають увійти до книги про Дніпропетровську обласну лікарню імені Мечникова. Видання має побачити світ у видавництві Всеукраїнського щомісячника «Бористен».

ЗВИТЯЖЕЦЬ МЕДИЧНОГО ФРОНТУ

Євген Безус

Український учений, лікар-нейрохірург вищої кваліфікаційної категорії, який виконав не одну тисячу складних операцій. Із них сотні надскладних. Заслужений лікар України, доктор медичних наук, професор кафедри нервових хвороб та нейрохірургії. Завідувач Центру церебральної нейрохірургії у Дніпропетровській обласній клінічній лікарні ім. І. І. Мечникова, Президент «Української нейрохірургічної асоціації», дійсний член Європейської Асоціації нейрохірургів, Американської асоціації нейрохірургів, Конгресу неврологічних хірургів США і все це – **Сірко Андрій Григорович**.

Хоча й не все. Бо хіба можуть сухі рядки офіційної інформації передати величезний обсяг роботи, який виконує майже щоденно вже впродовж двадцяти восьми років, лікар від Бога – Андрій Григорович Сірко.

Найкраще про його звитяжну працю промовляють відгуки вдячних пацієнтів, яким Андрій Григорович подарував друге життя.

Звичайно ж, майже, кожен лікар-хірург – рятівник. Оперуючи різні органи і члени людського тіла, вони повертають людину до життя. Але це не порівнювано з операцією на найвразливішому й надчуттєвішому органі людини – мозку.

Адже для того, щоб оперувати на моз-

ку, лікар-хірург повинен не тільки досконало знати його структуру і фізіологічні особливості, не тільки бездоганно й витончено володіти хірургічним інструментом, а ще й зуміти сконцентруватися для ретельного виконання необхідних дій. До того ж, мати дивовижне відчуття роботи кожної клітинки органу, який не без перебільшення є центром діяльності всього організму людини. Сюди надходять сигнали від кожної ділянки людського тіла. Тут вони обробляються. Звідси надходять команди на дію: думку, рух. Тому пошкодження бодай незначної частинки мозку, може призвести до втрати зору, слуху, мислення, управління людськими органами й аж до втрати життя.

Андрій Григорович, можна сказати, не просто талановитий хірург. Він в царині нейрохірургії – геніальний лікар. І це не прості слова похвалби й возвеличення. Бо ж свідчень його блискучих операцій налічується декілька сотень. Ось лиш маленька частина відгуків про врятовані людські життя, які надали Наталія Гармаш і Таїсія Козак, журналістки:

Епізод № 1 – «Андрію Григоровичу Сірку зателефонували з лікарні о четвертій ранку і повідомили, що привезли важко поранених. Серед них боєць за № 395, який майже не мав ніякої надії на виживання: не було жодних ознак життя – снарядом відірвано шматок кістки з черепа, рани в потиличній області з неприємним запахом, дефект шкіри, висока температура, велика крововтрата. Шанс один зі ста. Цим ранам уже була не одна доба. Як пізніше виявилось, це був полковник Ігор Гордійчук, який керував боєм за взяття висоти Саур-Могिला і якому генеральські погони і Зірку Героя вручили на 25-ту річницю незалежності України.

Його оперував Андрій Сірко, також було задіяно до десятка інших лікарів. Після Дніпра полковника перевезли до Києва, де зробили ще

12 операцій. Рік він відновлювався в США. Повернувся зі Штатів два роки потому на візку і продовжує тренуватися щодня.

Як розповідає дружина Ігоря, в США лікарі побачили епікриз і були дуже здивовані, як лікарям вдалося повернути до життя такого хворого, з такими важкими пораненнями, як Ігор переніс все це, знаходячись два з половиною дні на полі бою. А ще сказали, що схиляють низько голови перед українськими лікарями.

Ігор Гордійчук наголошує, що його життя врятували саме в Дніпрі, в лікарні Мечникова, професіонали з великою букви, таким за життя треба ставити пам'ятник.

Ще одне врятоване життя – це гордість і особиста перемога Андрія Сірка.

Після вкрай важкого поранення, яке могло назавжди зламати навіть найсильніших, Ігор Гордійчук не лише вистояв — він повернувся в стрій. Повернувся не як людина, що вижила, а як воїн, який переміг.

І саме ця перемога над обставинами стала його новою місією.

Протягом наступних семи років він очолював Київський військовий ліцей імені Івана Богуна — місце, де гартується майбутнє українського війська. Там, серед юних сердець, які лише починали свій шлях, він став більше ніж керівником. Він став прикладом. Символом незламності. Уособленням честі.

Його присутність не потребувала гучних слів. Його постава, його шлях, його рани — говорили гучніше за будь-які промови. Він щодня доводив: служіння Україні — це не обов'язок, це поклик.

І саме тому покоління, яке пройшло через ліцей у ті роки, вийшло звідти не просто курсантами. Вони вийшли воїнами — тими, хто знає ціну свободи, хто готовий стояти до кінця, хто не відступає.

Бо вони бачили перед собою людину, яка вже зробила цей вибір.

І не відступила.

Епізод № 2 Боець за №173

Цей стан називається термінальним, тобто несумісним із життям...

У бійця, якого доправили в обласну лікарню Мечникова просто с поля бою під Саур-Могилою, обличчя і голова були вкриті кривавою кіркою, а поверх пов'язки, на руці — порядковий номер 173. Це був Віктор Бердник. Прим: <https://health.fakty.ua/197878-nejrohirurgi-travmy-bojca-byli-nesovmestimy-s-zhiznyu-nomy-reshili-risknut>

Андрій Сірко згадує, що не могли визначити його вік, у пораненого практично не було чола, всередині мозку — уламки кісток, гематоми, пошкоджені численні судини. До всього у чоловіка були осколкові поранення спини, ліктьового суглоба і стопи. Він перебував в комі третього ступеня. Цей стан називається термінальним, тобто несумісним із життям. Дихання пораненого підтримувалося за допомогою апарату штучної вентиляції легень, тиск був критично низьким, величезна втрата крові. Ні на світло, ні на біль пацієнт не реагував, рефлексії були відсутні... У подібних ситуаціях, згідно з протоколом, операція протипоказана. Людина її просто не перенесе. «Це марно», — сказав собі лікар. І... велів колегам готувати пацієнта до операції. Завдяки професіоналізму лікарів і диву Віктор вижив і повернувся до сім'ї.

Операція виявилася навіть складнішою, ніж припускав Андрій Сірко. «Чоловікові пощастило, що осколок увійшов чітко між двома найважливішими центрами лівої півкулі (один дозволяє говорити, інший — розуміти зміст слів), і вони не постраждали. На щастя, осколок не зачепив очні нерви. Однак поранений близько шести годин перебував на полі бою, і інфекція вже могла проникнути в мозок. Але все-таки ми сподівалися на краще. Після декількох годин операції я побачив, що судини мозку стали наповнюватися кров'ю, запульсували, а значить, все пройшло добре.

Наступного дня я прийшов на роботу і відразу — до пацієнта з номером 173. Поправив йому пов'язку на голові, а той раптом відкрив очі! Погляд був відчужений, однак чоловік дивився. І це було дивом! — Втім, ніяких інших реакцій ще не було. Але вже в другій половині дня, коли я зайшов в палату і стиснув руку цього пацієнта, він відповів мені таким міцним рукостисканням, що я зойкнув. І мало не застри-

бав від радості, як хлопчисько: «Значить, буде жити!» До вечора наш хворий вийшов з коми. Правда, сказати, хто він і звідки, ще не міг.

Рідні чоловіка кілька днів не могли з ним зв'язатися. Коли дізналися, то першою примчала сестра Віктора. Підійшовши до ліжка з табличкою «невідомий», вона припала до грудей чоловіка: «Це він!» Потім приїхав батько. Вони з дружиною цілими днями сиділи під дверима реанімації, чекали кожної новини. Завдяки старанням лікарів і молитвам рідних пацієнт швидко йшов на поправку: почав пізнавати членів сім'ї, виконувати прості прохання, а уже через місяць він ходив, нормально говорив».

34-річний мешканець Кіровоградської області Віктор Бердник, у якого практично не було шансів на життя, вже повернувся до родини.

Успішно проведена операція – особиста перемога лікаря-професіонала Андрія Сірка, який здатний цілодобово не відходити від операційного столу, витягуючи людей буквально з того світу. Нейрохірург не має права на помилку «Операція на мозку – це як поїздка в густому тумані на шаленій швидкості. Один невірний рух – і трапиться аварія».

Та війна не закінчується з останнім пострілом. Вона продовжує забирати свої жертви — тихо, підступно, без звуку вибухів.

Віктора Бердника вдалося вирвати з обіймів смерті там, під Саур-Могилою. Його витягнули з-під ворожих снарядів, повернули до життя всупереч усьому — протоколам, шансам, логіці. Лікарі зробили неможливе. Він жив. Він повернувся до родини.

Але з іншим ворогом — невидимим — боротьба виявилася нерівною. Коронавірус забрав його життя.

І все ж навіть після смерті Віктор залишається серед живих — у пам'яті, у вдячності, у зв'язках, які не перериваються. Його батьки й досі телефонують Андрію Сірці, вітають із днем народження. Не як лікаря. Як людину, яка подарувала їм ще час із сином. Як того, хто зробив усе, що було можливим — і навіть більше.

І в цих дзвінках — тиха, але найвища оцінка лікарської праці.

Епізод № 3 Надскладна операція

А пацієнт вже на другий день після операції піднявся з ліжка...

Серпень 2015 р. Операція на головному мозку у пацієнта – 56-річного Олександра. Нейрохірург лікарні Андрій Сірко виклав у соцмережу фотографії, зроблені під час складної операції.

На своїй сторінці у Facebook лікар повідомляє про діагноз: «Виявлена гігантська пухлина головного мозку. Слава Богу, що доброякісна – менінгіома ріно-ольфакторної ямки з поширенням на майданчик клиноподібної кістки і горбок турецького сідла, компресією зорових нервів».

Спокою пацієнта можна було лише позаздрити. Незважаючи на попередження лікарів про можливі ускладнення, Олександр був впевнений, що операція відбудеться успішно. Чоловік навіть нічого не сказав про страшний діагноз родичам і не попередив їх про майбутню операцію.

«Питаю: «А родичі хоча б у день операції або після неї прийдуть?» Відповідає: «Навіщо? Якщо ліки купити – піду сам. Скажу, що операція пройшла, коли будете виписувати». А про себе думаю – мені б таку 100% впевненість в успішному результаті. Знаю кожен етап до дрібниць. Знаю, що головне зберегти артерії, обплетені пухлиною», – говорить нейрохірург.

Медикам лікарні ім. Мечникова вдалося повністю видалити пухлину, зберегти всі судини і мозкові структури. А пацієнт вже на другий день після операції піднявся з ліжка.

«Заходжу на другий день після операції в палату, а хворого немає. Питаю: «А де Олександр?». Сусіди по палаті відповідають: «Пішов в їдальню, а може і покурити». Я, чесно кажучи, в шоці. Приходить, питаю: «А як же постільний режим на три доби?». Спокійно відповідає: «У мене все добре, я вам говорив. Навіть зір став кращим. Зник темний круг в правому оці, бачу набагато краще», – розповів лікар

Епізод № 4 «Майор зобов'язаний вижити»

«...Ігор, 50 років, майор із Ужгорода. Поранення отримав при виконанні бойового завдання в селищі Дослідне Донецької області. Осколок зруйнував повністю лобову кістку,

пошкодив головний мозок. Андрій Сірко провів унікальну операцію з порятунку життя. Попереду надії. «Майор зобов'язаний вижити», – кажуть під ранок втомлені хірурги», – пише Сергій Риженко

За його словами, вночі привезли трьох бійців, «найважчим» був Ігор Анатолійович Звезденкін (позивний «Звезда») – боєць 4-го батальйону 128-ої бригади.

У лікарні ім. Мечникова бувають дні коли мовчать сирени, немає бортів із пораненими. Але коли знову прибувають, найважчих продовжує оперувати Андрій Сірко.

Сотні врятованих і їхніх рідних низько вклоняються талановитому хірургові Андрію Григоровичу Сірку та його команді, про яких знає світова спільнота нейрохірургів, які рятують життя наших Героїв!» Героїв народжених на святій українській землі.»

Андрій Григорович теж один із справжніх українських героїв. Адже його звияжна праця з порятунку, як мирних жителів, так і воїнів, що захищають рідну землю теж у багатьох випадках справжній героїзм.

Народився Андрій Сірко у невеличкому, але відомому в Україні містечку – Верхньодніпровську 19 лютого 1975 року. Здавалося б, звичайна українська сім'я. Батько Григорій Михайлович – зоотехнік, матуся Тетяна Миколаївна – бібліотекар. Змалку Андрійко був привчений до праці. Окрім навчання в школі, допомагав батькам у господарчих справах. Саджати городину, полоти, поливати, допомагати батькові косити сіно, збирати врожай – було для нього звичною справою. А ще хлопцю подобалося опікуватися домашніми тваринками.

Їхнє подвір'я жило своїм тихим сільським життям, у якому раптом розігралася справжня драма.

Вночі до клітки з кроленятами підкралася ласка — хижий звір із родини куницевих. Вона намагалася витягнути одне з малих, але не змогла. Натомість гострим кігтем розірвала ніжну шкіру кроленяти майже по колу. Коли тканини скоротилися, сталося страшне: нижня частина шкіри сповзла до лапок, немов штани, а верхня — підтягнулася до голови. Маленьке життя згасало на очах. Лічені хвилини... максимум година.

Здавалося, врятувати його було неможливо.

Але тоді за справу взявся школяр — **Андрій Сірко**.

Без вагань, без страху, керуючись лише внутрішнім відчуттям, що треба діяти, він зробив те, на що не наважився б і дехто з дорослих. Звичайна голка, нитка, трохи спирту для знезараження — і дитячі руки, в яких уже тоді народжувався майбутній хірург. Обережно, зосереджено, він зшив розірвану шкіру, повернувши її на місце, ніби досвідчений ветеринар.

Це була його перша операція.

І сталося диво — кроленя вижило. Рана загоїлася, і невдовзі воно знову бігало по двір'ям. Більше того — прожило довше за всіх своїх братів і сестер.

Можливо, саме тоді, в ту ніч, серед тиші й тривоги, і народився той лікар, який згодом рятуватиме людські життя там, де інші вже опускають руки.

Ще будучи школярем, Андрій вирішив зі своїм другом вирощувати фазанів. Це було наприкінці травня. Заняття в школі закінчилися. Якраз підхожа пора для експерименту. Відомо ж, що фазани, зазвичай, дикі птахи. Тож спочатку хлопці, нишпорячи у лісі, роздобули десяток фазанячих яєць. Це їм далось нелегко. Оскільки фазанихи під час інкубаційного періоду надзвичайно агресивні й безстрашні, довелося друзям довгі години висиджувати в укритті та робити відволікаючі маневри аби дістатися фазанячого гнізда. Їм нарешті пощастило. У гнізді було майже два десятки яєць. Вони взяли десяток. Остаток залишили фазанисі, щоб вона не надто на них злилася. Вдома ж підклали яйця у гніздо карликової курочки. Та й не стала за це на них ображатися. Начебто, це так було й треба. За двадцять з лишком днів вилупилися десяток гарненьких курчаток-фазаняток. Половину забрав товариш, маючи надію виростити їх у себе вдома. Але вже наступного ранку прийшов до Андрія, несучи в корзинці чотирьох. П'яте за ніч померло. І промовив: «Вирощуй ти. У тебе це краще вийде». Виростив хлопець усіх дев'ятьох красенів фазанів.

Коли закінчувалися канікули, Андрій з головою поринав у навчання. Якось учителька

сказала його батькам:

— Це ж золота дитина у вас. Поки іншим поясниш завдання, Андрійко вже доповідає, що розв'язав задачу.

Та не лише вчителі відзначали здібності хлопця. Спочатку він здобув перше місце на районній олімпіаді з біології, згодом — перше місце на обласному рівні. А на Всеукраїнській олімпіаді з біології в Житомирі взяв активну участь, гідно представивши свій край.

Ці досягнення відкривали перед ним широкі можливості. Як переможець обласної олімпіади та випускник із золотою медаллю, Андрій мав право вступити без іспитів на екологічний факультет Дніпропетровського національного університету. У приймальній комісії йому прямо сказали:

— Подавайте документи, і вже після обіду будете зараховані.

Але Андрій зробив інший вибір. Він сказав батькові:

— Я не хочу легкого шляху. Я хочу бути лікарем.

І того ж дня вони поїхали до приймальної комісії Дніпропетровського медичного інституту, щоб вступати на медичний факультет.

Наполегливість і цілеспрямованість — риси, які вже тоді визначали характер Андрія Григоровича. Батькам залишалося лише прийняти і підтримати непростий, але свідомий вибір свого сина.

Неоціненну допомогу надав Петро Трохимович Сягайло, відомий на той час лікар-ортопед, доктор медичних наук, професор, земляк. Він, познайомившись із абітурієнтом та поспілкувавшись із ним, промовив: — «Ну що ж, з біології у тебе прекрасні знання. А ось фізику треба трішки підтягнути. Рекомендую тобі звернутися до репетитора». Ще й підказав конкретного викладача. Репетитором була знана на той час у місті вчителька. Спочатку вона дала хлопцеві завдання. Десять задач з фізики. Дев'ять задач Андрій здолав легко, а ось з десятою не справився. На що репетиторка сказала: — «Не переймайся. Підтягнемо фізику до потрібного рівня. Я, якраз намагаюся довести до кондиції свою доньку і її подружку. Теж хочуть вступити до медичної академії. І скажу так: їм далеко до тебе». А тоді звернулася до

батька: — «А ви готуйте плату за роботу. Грошей не треба. Нині за них нічого не купиш. А ви ж майже сільські люди. Господарство маєте?» — «Аякже. Корівка є. Відповідно, молоко й сметанка є. Поросятко теж є. Курочок два десятка. Ще й огород», — відповів батько. — «Ну то й гаразд. Харчі будуть гарною платою». Та й потому.

Гарна підготовка далася взнаки. Тож абітурієнт Сірко Андрій Григорович успішно здав іспити і в 1992 році був зарахований студентом медичної інституту. Андрій Сірко не лише закінчив медичну академію з червоним дипломом, але й був занесений до «Золотої книги» Дніпровської мелічної академії. Лише 6 студентів випусників у 1998 році були удостоєні цього високого визнання.

Старанність, цілеспрямованість, працелюбність, а ще й жага до пізнання наук, поєднані з допитливістю, привели до бажання стати нейрохірургом. У цьому йому посприяд Юрій Іванович Кирпа, лікар вищої категорії, нейрохірург за спеціальністю, завідувач відділення спінальної нейрохірургії (хребта і спинного мозку) КЗ «Дніпропетровської обласної клінічної лікарні ім. І.І. Мечникова».

Крок за кроком долав круті сходинки науки нейрохірургії, здобуваючи при цьому практичний досвід нейрохірурга, Андрій Григорович Сірко.

З 1998 по 2000 рр. — лікар-інтерн кафедри нервових хвороб та нейрохірургії факультету післядипломної освіти цього закладу. З 2000 року — лікар-нейрохірург відділення нейрохірургії № 2 Дніпропетровської обласної клінічної лікарні ім. І.І. Мечникова. А вже у 2001 році стає асистентом кафедри нервових хвороб та нейрохірургії факультету післядипломної освіти Дніпропетровської державної медичної академії за сумісництвом.

Після захисту у 2005 р. дисертації: «Диференційована лікувальна тактика при метастатичних пухлинах головного мозку», яку він присвятив своїй матері Тетяні Миколаївні, здобув науковий ступінь кандидата медичних наук. У тому ж таки році призначений завідувачем відділення церебральної нейротравматології. З 2009 року працює завідувачем відділення нейрохірургії № 2 Дніпропетровської обласної клінічної лікарні ім. І.І. Мечникова.

А вже у 2012 році на засіданні спеці-

алізованої вченої ради при ДУ «Інститут нейрохірургії ім. акад. А. П. Ромоданова НАМН України» захистив докторську дисертацію «Внутрішньочерепна гіпертензія при тяжкій черепно-мозковій травмі (діагностика, прогнозування, хірургічна корекція)». Проведене наукове дослідження репрезентувало теоретичне узагальнення та нове розв'язання науково-прикладної проблеми нейрохірургії — покращення результатів лікування потерпілих за тяжкої черепно-мозкової травми шляхом розробки і вдосконалення методів діагностики, прогнозування та своєчасної корекції внутрішньочерепної гіпертензії у гострому періоді травми. У 2013 році Андрій Григорович вже доцент кафедри нервових хвороб та нейрохірургії ФПО Дніпровського державного медичного університету.

Значні досягнення у науковій та практичній діяльності Андрія Григоровича Сірка отримали визнання і в 2014 році він отримав вчене звання доцента кафедри нервових хвороб та нейрохірургії ФПО. Набутими знаннями в області нейрохірургії вчений щедро ділиться з колегами і студентами, проводячи лекційні, практичні та семінарські заняття з інтернами. Вже незабаром Андрій Григорович стає професором.

начних успіхів досяг професор Сірко А.Г. у царині науки. З 2005 року він дійсний член Асоціації нейрохірургів України. А з 2017 року дійсний член Європейської Асоціації нейрохірургів. Окрім того, він з 2016 року представник від Асоціації нейрохірургів України у військовому комітеті Всесвітньої федерації нейрохірургічних товариств.

Попри велику завантаженість в області практичної медицини, хірург Сірко А.Г. веде ще й активну наукову, адміністративну й громадську діяльність. Він експерт Департаменту охорони здоров'я Дніпропетровської облдержадміністрації за напрямком «Нейрохірургія», почесний редактор міжнародного журналу «Архіви в неврології та нейронауці», член редакційної колегії Українського нейрохірургічного журналу і як уже згадувалося, президент ГО «Українська нейрохірургічна асоціація».

З 2025 року Андрій Сірко — обраний член Комітету з нейротравми Європейської асоціації нейрохірургічних товариств (EANS); обраний член Комітету з нейротравми Всесвітньої фе-

дерації нейрохірургічних товариств (WFNS); асистент редактора всесвітньо відомого журналу Operative Neurosurgery.

За плечима професора Сірка — понад 400 наукових статей, 30 патентів, співавторство у восьми монографіях. Проте своїм головним досягненням він вважає монографію «Уроки війни» — практичне керівництво для нейрохірургів, підготовлене разом з українськими колегами та великим другом України, професором-нейрохірургом Рокко Армондою з Джорджтаунського університету (Вашингтон, округ Колумбія).

Це видання стало настільною книгою для багатьох поколінь українських нейрохірургів і допомогло врятувати безліч життів — як військових, так і цивільних пацієнтів.

Влада, науковий світ, представники Збройних Сил України, колеги й українське суспільство високо оцінило заслуги видатного вченого у царині нейрохірургії.

Андрій Сірко - Заслужений лікар України, Національна легенда України, Лицар Ордену «За заслуги» III ст., нагороджений нагрудним знаком «Гідність та честь» Національної гвардії України, нагрудним знаком «Знак пошани» - відзнакою Міністерства оборони України, Грамотою Верховної Ради України «За заслуги перед Українським народом».

Хірургічні втручання, наукові дослідження, участь у фахових конференціях в Україні та за її межами, виступи на міжнародних форумах, викладацька діяльність — усе це, здається, повністю заповнює життя Андрія Григоровича. Та поряд із професійним покликанням завжди є його родина.

Дружина Тетяна, також лікар, — надійна підтримка і опора. У подружжя двоє синів — Богдан і Святослав. Старший, Богдан, уже впевнено пішов батьківським шляхом: закінчив медичний університет, став нейрохірургом і має за плечима вже першу сотню самостійно виконаних операцій. Сьогодні батько і син працюють разом у лікарні Мечникова під мудрим керівництвом генерального директора, професора Сергія Риженка. У складі мультидисциплінарних команд вони щодня рятують життя вій-

ськових і цивільних поранених.

Молодший син, Святослав, ще школяр і лише визначається зі своїм майбутнім.

Є всі підстави вірити, що в Україні формується династія видатних нейрохірургів Сірків.

Попри величезну зайнятість Андрій Григорович приділяє велику увагу сім'ї. І не тільки дружині й дітям, а ще й батькові Григорію Михайловичу. Й хоча батько вже доволі поважного віку, усе ж не може всидіти без діла. Бо, й донині тримає корову, теличку і бичка на додачу. За це інколи Григорію Михайловичу дістається від сина, бо той вряди-годи та й висловиться: – «Тату, невже я не зможу тебе підтримати матеріально, що ти у такому поважному віці отак важко працюєш?». На що батько у відповідь: – «А що ти мені пропонуєш, лягти й лежати? Я так не можу. У нас рід такий, Сірківський! Без праці не можемо». Усе ж синову увагу цінує понад усе. Й гордиться своїм визначним сином. Та і є ким і за що гордитися. Адже таких звитяжних лицарів, як Андрій Григорович Сірко не так уже й багато на нашій українській землі. Будемо мати надію, що зборовши рашистську орду, свята українська земля подарує світу ще багатьох визначних діячів у різних сферах діяльності. Звичайно ж, і в нейрохірургії.

Євген Безус,

член НСПУ, лауреат обласної, Всеукраїнських і міжнародних літературних і літературно-краснавчих премій.

P.S.

Декілька крайніх подій у діяльності лікаря Сірка А.Г.

Наприкінці лютого 2026 року в обласній госпітальній базі області відбулась міжнародна конференція нейрохірургів, яка стала прикладом міжнародного співробітництва у справі порятунку життів.

До Дніпра приїхали провідні американські нейрохірурги Рокко Армонда, Ендрю Рассел, Демієн Куффлер, Роман Гайда, Даг Ланді. Разом із завідувачем центру церебральної нейрохірургії обласної лікарні Андрієм Сірком американські лікарі поділились надсучасними методами лікування комбат-травми.

А це вже квітнева новина у Фейсбуці від пана Андрія:

«Надзвичайно приємно отримати з рук

нашого великого друга, професора Рокко Армонди свіжий випуск журналу Neurosurgery, де опубліковані довгоочікувані рекомендації: “Brain Trauma Foundation Guidelines for the Management of Penetrating Traumatic Brain Injury, Second Edition.”

Щиро вдячний іншому великому другу України — професору Gregory W.J. Hawryluk, завдяки якому я мав можливість ознайомитися та буквально вивчити ці рекомендації задовго до їх офіційної публікації.

Сьогодні ці рекомендації вже доступні у відкритому онлайн-доступі — і це надзвичайно важливо для всієї медичної спільноти.

Нейрохірурги та анестезіологи лікарні Мечникова впевнено крокують в ногу зі світом, впроваджуючи найсучасніші стандарти та підходи у щоденну практику.

В умовах війни проникаюча черепно-мозкова травма, на жаль, стала одним із ключових викликів нейрохірургії. Саме тому впровадження доказових рекомендацій сьогодні — це не просто професійний обов'язок, а питання життя.

Пишаюся тим, що ми є частиною цієї глобальної професійної спільноти.

Відповідь Професора Грегорі Гаврилюка – це як настанова на подальші дії для професора Андрія Сірка:

Андрію... складні почуття, коли дивлюся на це фото! Я дуже радий бачити, як ви з Рокко тримаєте в руках друкований примірник цієї роботи після багатьох років, вкладених у її створення. Рокко Армонда надихнув і мене, і Ренді Белла на початку нашої кар'єри, і значною мірою саме він надихнув увесь цей проект. Він дуже доречно задає його тон у вступному слові.

Зрештою, саме ти — нейрохірург із, мабуть, найбільшим досвідом людства у лікуванні бойової черепно-мозкової травми (рТБВ)... тому світ має ще значно більше навчитися від тебе, ніж містить цей документ у твоїх руках. Будь ласка, продовжуй активно публікуватися, щоб наступне видання могло бути наповнене уроками українського досвіду.

Ти і твої колеги маєте мою щиро повагу.

СПІВПРАЦЯ «ФІЗИКІВ» І «ЛІРИКІВ»

Попри що середній вік членів Дніпропетровська обласна організація НСПУ ближче до могили, аніж до коліски, в останні роки організація демонструє просто молодіжне завзяття у громадсько-політичному житті регіону та України. Позаяк наприкінці травня відбулося засідання Вченої ради Дніпровського державного аграрно-економічного університету під головуванням професора Анатолія Кобця. Справа у тому що на цьому високому зібранні було проведено нагородження учасників мистецького та літературно конкурсів «Чому мені потрібна Україна».

Творче змагання було започатковане ДОО НСПУ, редакцією

Всеукраїнського щомісячника «Бо-

ристен» та ВСП «Дніпровський коледж електрифікації ДДАЕУ» з метою прищеплення патріотизму, громадянської зрілості та національної ідентичності серед здобувачів освіти, співробітників та викладацького складу університету та його структурних підрозділів. У час смертельної небезпеки для нашої держави і нації важливе чітке усвідомлення того, що значить для кожного з нас Вітчизна, український народ, рідна земля.

Насамкінець варто зазначити, що дипломи конкурсу отримали представники не лише обласної столиці, а й студентська молодь з Самару, Нікополя та Верхньодніпровська.

Влас. інформ.

На світлині: Голова Вченої ради ДДАЕУ Анатолій Кобець та директор та ВСП «Дніпровський коледж електрифікації ДДАЕУ» Микола Цоколенко.

Імпреза що подарувала добрі емоції

21 травня у безпековому просторі Дніпропетровської обласної філармонії відбулася ювілейна імпреза «Творчість без пауз», присвячена 45-річчю мистецької діяльності відомого письменника, журналіста, громадського діяча, голови Дніпропетровської обласної організації Національної спілки письменників України Фіделя Сухоноса. Захід об'єднав представників культури, освіти, бібліотечної справи, громадськості, митців, родину та друзів ювіляра.

Модераторкою ювілейної імпреди стала письменниця, журналістка та багаторічна надійна соратниця Фіделя Сухоноса у діяльності НСПУ Еліна Заржицька, яка створила теплу й щирю атмосферу заходу та майстерно об'єднала його учасників спогадами, словами вдячності й творчістю.

Протягом заходу звучали щирі вітання від колег, друзів і партнерів письменника. До слова були запрошені представники бібліотек Дніпропетровщини, освітяни, діячі культури та ветерани російсько-української війни.

Подяку за багаторічну творчу діяльність від Дніпропетровської обласної ради вручила начальниця управління з питань культури та спорту Дніпропетровської обласної ради Лілія Гиренко. Привітала його й представниця ГО «Жінки плюс» Ірина Корчемаха.

Своїми спогадами про багаторічну співпрацю поділився відомий телеведучий Віктор Ожогін, а ветеран російсько-української війни Юрій Якуба звернувся до присутніх із вітальним словом.

Особливо тепло згадували багаторічну співпрацю з Дніпровською академією неперервної освіти, у стінах якої неодноразово проходили літературно-мистецькі події за участі Фіделя Сухоноса. Від ака-

демії виступили завідувач кафедри соціально-гуманітарної освіти, доцент, доктор філософських наук Іван Безена та редактор Дніпропетровської обласної педагогічної газети «Джерело» Надія Антоненко.

Гості подивилися відеопрезентацію, присвячену життєвому та творчому шляху Фіделя Сухоноса. Від усіх співробітників Дніпропетровської обласної бібліотеки Фіделя Анатолійовича привітала заступниця директора Тетяна Дороніна.

Мистецьку атмосферу свята доповнили музичні та поетичні виступи. Гості переглянули музичний кліп за участі співачки Тамілі Гваджаї та Фіделя Сухоноса. Також ювіляра привітали члени НСПУ: письменник Володимир Кільченський; письменниця, директорка Історико-краєзнавчого музею ім. О.Ковалю (м. Підгороднє) Лариса Омельченко і доцент кафедри соціально-гуманітарної освіти КЗВО ДАНО, кандидат філологічних наук Олена Федіна. Прозвучали поезії у виконанні Анни Щербак та Сніжани Білої, пісні Ольги Журавель.

Справжньою окрасою заходу став виступ оперного співака і військовослужбовця ЗСУ Сергія Терешкуна.

Ювілейний захід пройшов у теплій, щирій і надзвичайно творчій атмосфері, наповненій спогадами, музикою, поезією та вдячністю. Імпреза подарувала присутнім багато світлих емоцій, живого спілкування.

Газета «Джерело»

Світлини Валерія Кравченко

Дещо з-за океанських привітів

Найкращі побажання для талановитого редактора, письменника, видавця, телеведучого! Побратиму Фіделю - Благовісту доброго здоров'я та Перемоги над «сатанською імперією». Смерть ворогам - людоджерам тим, котрі роблять геноцид Українцям!

Світання Черепаха – Свириденко (Коннектикут, США)

Шановний пане Фіделю!

Щиро вітаю Вас із прекрасним ювілеєм - 45-річчям творчої літературної праці! Це не лише вагома дата, але й свідчення великої відданості слову, українській культурі та людям, для яких Ваша творчість стала джерелом думок, натхнення і духовної підтримки. Нехай Господь дарує Вам міцне здоров'я, невичерпну енергію, творче натхнення та багато нових задумів і книг. Бажаю, щоб Ваше слово й надалі об'єднувало людей, зміцнювало віру в добро та служило Україні. Нехай поруч завжди будуть щирі друзі, вдячні читачі, повага колег і тепло рідних сердець.

Многая і благословенная літа!

З глибокою пошаною і найкращими побажаннями,

Стефан Лашин (Hempstead, N.Y.)

Шановний пане Фіделю! Щиро вітаю Вас із визначною датою – 45-річчям творчої діяльності. Це не просто роки праці – це роки служіння українському слову, культурі, журналістиці та духовному утвердженню Української держави. Упродовж десятиліть Ви об'єднували навколо себе талановитих людей, відкривали нові імена, підтримували молодих авторів, створювали простір для живого українського слова через «Бористен», телепрограми, книжки та численні мистецько-просвітницькі проєкти. Особливо цінною є Ваша багаторічна праця задля зміцнення духовного мосту між Україною та українцями всього світу. Завдяки Вашій діяльності

навіть за океаном ми відчуваємо живий зв'язок із Батьківщиною. Пане Фиделю, Ваше мудре, чесне й відповідальне слово стало своєрідним навігатором для багатьох людей як в Україні, так і далеко за її межами. А «Бористен» уже давно не просто видання, а важливий майданчик єднання українців у різних куточках світу.

Дякую Вам за багаторічну працю, за підтримку творчих ініціатив та вміння надихати, гуртувати однодумців. З Вами дуже приємно співпрацювати!

Від усього серця бажаю Вам невечерньої енергії, нових творчих задумів та Божого бла-

гословення. Нехай Ваша праця й надалі служить Україні та єднає українців у всьому світі.

Многая літа Вам, пане Фиделю!

Аліє Асанова (Нью-Йорк, США)

Лише 45! До нових успіхів

Микола Воротиленко (Едмонтон, Канада)

Правдивому приятелю української громади Бразилії найкращі привітання з нагоди творчого ювілею! Нехай все буде добре! Нових мистецьких досягнень.

Віторіо Соротюк (Курітіба, Бразилія)

Наші інтерв'ю

Військовослужбовець 155-ї окремої механізованої бригади імені Анни Київської з позивним «Опера». Сергій Терешкун: « Я знаю різницю між глибокою тишею наповнених залів та тією холодною, суворою тишею, що несе лише знищення і застигає перед обстрілом ворога.»

Існує така думка, що найвище сприйняття світу відбувається через музику.

Наше знайомство з Сергієм Терешкуном відбулося не в фойє театру чи в гримерці й, на жаль, це не через тісний графік виступів, а через його обов'язки в лавах ЗСУ. Ми познайомилися в месенджері й домовилися, що зустрінемося, а поки в мене було багато питань.

Людина у війні це завжди по-різному, і війна в окремо взятій людині має неповторні риси.

Для початку дізналася трохи біографії:

— Я народився в надзвичайному краї, на Донеччині, у місті Димитрів. Мої батьки — люди праці, які все життя своїми силами патріотично підтримують Україну. Після школи я переїхав до Одеси, де вступив до Університету імені К. Д. Ушинського. Мене захопив світ психології виховання, творчості та мистецтва. Моя професійна кар'єра почалася на 4-му курсі: я пройшов прослуховування до хору славетного Одеського оперного театру. З 2006 року я вже повноцінно працював, а після випуску у 2007-му став задіяний у всіх виставах — і в хорі, і на

других ролях. Доленосною стала зустріч із педагогом Сергієм Кулінічем, який передав мені навички світового рівня.

Зараз професійний співак Сергій Терешкун, що виступав на світових сценах, військовослужбовець 155-ї окремої механізованої бригади імені Анни Київської з позивним «Опера».

Короткі відпустки пан Сергій тепер проводить у Києві, у свого найважливішого вчителя Сергія Кулініча. Саме того, що одного разу помітив юнака і сказав, що навчить його співати. До вдячності за рівень своєї майстерності нині додалася вдячність за можливість відпочинку, відчуття затишку, теплого спілкування, прихистку, бо до рідного дому тимчасово шляхи перекрито.

Що ж більше до лица панові Сергію: військовий однострій чи вишуканий костюм з білою сорочкою?

Але запитала поки що про тих, хто розгледів в дитині співака.

— Першою була моя вчителька в школі. Знаєте, як це буває — дитина ще сама не розуміє що в ній є, а доросла людина вже бачить

іскру. Вона тоді впевнено сказала, що я народжений для сцени, хоча й не знала точно, ким саме я стану: актором чи співаком. Це був той перший імпульс, який згодом підтримали батьки, допомігши мені розвинути те саме зерно таланту. Адже талант дається дитині при народженні у коханні, а розвивати цей дар — це велика праця. Я безмежно вдячний батькам за їхню любов і виховання.

— Чи багато часу музика займала у вашому дитинстві?

— Чесно кажучи, в дитинстві мені було не до співів. Я ріс звичайною активною дитиною: футбол, друзі, постійний рух на вулиці. Дитинство було дуже динамічним, тому моїми першими «слухачами» стали друзі по команді на полі. Музика дозрівала в мені поступово, чекаючи свого часу.

— Чи виникали ще якісь захоплення, що могли відвести вас в бік від покликання?

— Я шукав себе. Був час, коли я непогано розбирався в комп'ютерах і навіть хотів стати на шлях ІТ. Але душа просила іншого. Я завжди прагнув поєднати гру актора та спів. Зрештою, я прислухався до внутрішнього голосу.

— Коли ж прийшов той час, що ви відчули музику, як частину себе?

— Це сталося в Одесі, в «Баварському домі», місці творчого розвитку молоді. Це було дуже незвично — ніби зустрічаєш самого себе вперше. Але той досвід навчив мене головному: не просто виділятися своїм голосом, а чути тих, хто поруч. Співати в гармонії, в парі. Це особливе відчуття, коли ви стаєте одним цілим, і цей досвід мені дуже дорогий. Там я мав можливість, окрім музики, займатися німецькою та італійською мовами, що пізніше дозволило збагатити мій репертуар.

— Давайте згадаємо ваші перші сцени.

— Перша сцена це, звісно, школа. Перші хвилювання перед вчителями та батьками. А от професійний шлях почався в Одесі, в стінах оперного театру. Саме там, від хориста до ролей у виставах, я відчув, що таке справжнє мистецтво. Це було місце, де дитяче захоплення перетворилося на професію та сенс життя.

— Пане Сергію, а чи не приміряли ви подумки на себе військовий однострій у роки пошуків?

— Раніше шлях військового не цікавив мене, не торкався моєї основної діяльності,

хоча я й виконував пісні військової тематики. Я завжди вважав, що кожен мусить бути там, де він максимально корисний, і для мене цим місцем була сцена. Але війна прийшла зненацька. І за покликом серця я тоді усвідомив, що моє місце у війську. Моя служба в бригаді це свідомий вибір і обов'язок. Я — ветеран війни, учасник бойових дій, і зараз мене перевели на культурний фронт, адже слово і спів це теж зброя. Після бойового досвіду я зрозумів: війна це битва не лише металу, а й духу. Там, де панує страх, де панує втома і залізо, мій голос продовжує звучати.

— Як вам, музикантові, чути і відчувати звуки війни? Вони ранять чи дають особливу мелодію захисту й боротьби?

— Я знаю різницю між глибокою тишею наповнених залів та тією холодною, суворою тишею, що несе лише знищення і застигає перед обстрілом ворога. Війна обірвала звичний світ звуків. Вона принесла «мелодію» сліз та смертоносних «Градів». Але навіть у цьому я намагаюся бачити не лише руйнування, а й заклик до захисту. Ці звуки ранять душу, але ж і гартують волю стояти до кінця, щоб одного дня вони змовкли. І щоб знову над нашими головами у просторі, який далеко і так близько, ми побачили лише чисте небо та почули спокійну пісню-натхнення, віру в щасливе майбуття.

— Що для вас спів зараз: відпочинок чи робота?

— Для багатьох це може здатися дивним, але мій спів — це не розвага. Це мій особистий спосіб тримати оборону. Навіть у найтемніші моменти на позиціях він допомагає не втратити себе. Це нагадування, що ми — люди, і ми боремося за те, щоб життя перемогло. Сьогодні мій напрямок це слово, спів та підтримка. Спадщина наших предків не терпить фальші. На службі цей принцип абсолютний. Тут ти або справжній, або тебе немає.

— Я знаю, що ви не лише виконавець, а тепер і автор текстів.

— Так, натхнення іноді приходять зовсім несподівано. Я пишу вірші, які потім стають піснями. В моєму житті відбулася доленосна зустріч, яка була абсолютно незапланованою, але кардинально вплинула на мій творчий світогляд. Це сталося у шахтарському місті Тернівка, де доля звела мене з творчим об'єднанням «Фенікс» та з неймовірно талановитою жінкою,

його керівником — поетесою Надією Андрієвською. Знайомство відбулося на відкритому майданчику, де щосуботи місцеві поети та співаки виходили до мешканців і гостей міста, щоб відкрити світові свої нові твори. Саме пані Надія, як досвідчений літератор, допомогла мені зняти шаблони, поєднати два різних світи: класичне оперне мислення та стиль створення власної поезії, відкривши внутрішні кордони. Для мене вона стала справжнім творчим вектором. Один із моїх перших віршів «Мій сад» навіть був надрукований у газеті «Рідний край»:

Мій сад
 Є мрія... вона спить в моєму серці,
 Мов квітка, що чекає сонця, дня.
 Час не настав її... закриті дверці,
 Я знаю, прийде мить, і зникне тінь сумна.

Вона в корінні сили набирає,
 Щоб стати садом із безмежних мрій.
 І все святе, що в ній зростає,
 Є щастям, що шукає почуття.

Коли схід сонця першим променем заграє,
 Вона розквітне, як останній спалах дня.
 І знов мій сад з думок моїх зростає,
 Наповнить щастям, і любов'ю, і життям.

Особливим, незабутнім моментом, що залишив глибокий слід у душі, став виїзд із Тернівки, перебував під потужним емоційним впливом від цієї зустрічі, творчої атмосфери та спілкування. Це залишається незмінно важливою частиною наших життів.

Творча співпраця та професійне взаєморозуміння переросли у мистецький тандем співака та поетеси. Результатом став сильний твір «Дорога крізь війну», написаний Надією Андрієвською для виконання Сергієм Терешкуном. Це глибокий діалог чоловіка і жінки на великій відстані, на шляху війни. Це писвята!

Дорога крізь війну

Вона
 Я довго йшла крізь тишу і тривоги,
 Крізь дні, де вітер сумом країв стан....
 Та серце знало: десь на цій дорозі
 Ти йдеш до мене крізь земний туман.

Він
 Я ніс у пісні подих небокраю,

І степ мені шептав свою журбу.
 Та в снах яernih, яких не забуваю,
 Я бачив тихо постать лиш твою.

Вона
 Коли зустрілись — світ став іншим наче,
 Мов тихий храм відкрився між життів.
 У погляді твоїм я світ побачу,
 Якого серцем довго ти хотів.

Він
 Ти дала серцю тиху певність світлу,
 Немов зоря у темряві ночей.
 А я тобі приніс крилату мрію
 І музику незвіданих пісень.

Вона
 Та грім війни над світом знов лунає,
 І кличе йти тебе у дальню путь...
 І серце тихо Господа благає —
 Тебе живим додому повернуть.

Він
 Я мушу йти. Та крізь усі дороги
 Твій світлий образ буде поруч йти.
 Бо ти — мій дім серед вогню й тривоги,
 Мій тихий берег в бурі висоти.

Вона (молитва)
 Боже, збережи його серед бурі і війни,
 Нехай ангели охороняють його кроки.
 Господи, молю, щоб з ним було все гаразд,
 Щоб він вернувся живим і цілим до дому.
 Я обіцяю: тримати віру, не відступати і не зламатися.
 Я буду тут, світлом і терпінням,
 І чекатиму його на кожному світанку.

(Разом)
 Бо є любов, що сильніша за втому,
 Що не згасає в полум'ї років.
 І той, хто серцем обирає долю,
 Завжди знайде дорогу крізь віки.

Фінал
 І хай війна між нами, мов стіна —
 Її розвіє світло перемоги.
 Бо там, де серце кличе: ти — моя,
 Завжди ведуть додому всі дороги.

— Який вплив кохання має на ваш голос, на бажання дарувати пісню?

— Кохання це колосальна енергія, це крила, воно надихає на світле і найкраще. В коханні все зростає, міцнішає, стає багатшим. Голос тоді, як промінь сонця, всюди несе перемогу і особливе тепло. Кохана надає мені цю силу, підтримує молитовно. В коханні змінюється світ, погляди, інтонації. Голос ретранслює наше світло. В коханні — сенс життя, навіть, якщо зараз ми знаходимося на великій відстані, емоційно ми є підтримкою й опертям одне одному.

Коли молитовна підтримка коханої така важлива, то яке ж місце віра займає в житті героя нашого діалогу? Я дізналася, що в пащу війни, де все для нього було інше — запахи, звуки, кольори, захисник увійшов з іконою Божої Матері «Скоропослушниця» під бронезином. Виходячи на позицію, він зняв її зі стіни будинку, де були розташовані військові. Ікона ідеально прийшла за розміром, закривши і груди, і серце, і живіт. Ця святиня стала його головним щитом. Саме цій іконі воїн вдячний не лише за свій порятунок, а ще й за спасіння сімох побратимів. У той день, коли їхню позицію було винищено вщент, бійці обійшлися пораненнями. Коли командування 155 ОМБр виводило підрозділ, вони продовжували бути під захистом ікони Божої Матінки «Скоропослушниця» Окремо пан Сергій палко завдячує Небесній Покровительці за те, що попри контузію, він не втратив можливості співати. «Навіть, якщо людина зневірилась, головне — не піддавати сумніву саме існування Бога!» — зауважив Сергій Терешкун.

— Які музичні твори вам особливо помічні у реаліях сьогодення?

— Найбільше я люблю співати класичні твори видатних митців, різних жанрів. Народні пісні і романси виконую також в оперній манері. В них є якась особлива глибина, неймовірне наповнення. Коли класична вокальна майстерність поєднується з народною душею, пісня звучить по-справжньому потужно. Це те, що дає мені сили, особливо зараз. Народна мудрість, народні пісні — це неймовірний, фантастичний заряд. Це енергія, яку століттями берегли, плекали й несли наші предки. Вони зберігали українську культуру навіть у найтемніші часи історії, передаючи своїм дітям. Сьо-

годні ця енергія проходить крізь нас, об'єднуючи в одне ціле. Я вірю, що українська пісня — це найміцніша зброя. Коли я виконую наші золоті твори серед гуркоту війни, я стверджую право бути собою, жити без страху, любити свою землю і відчувати те світло в душі, яке дароване Богом кожній людині. Ворог може цілити в нас залізом, але він не може заборонити нам нести світло, яке українська культура дарує всьому світу. Ми вільні, ми незламні. Ми не просто захищаємо кордони — ми захищаємо те найцінніше, що крізь віки несли наші предки для нас і наших дітей. Українська класика, класичні твори — це мій душевний спокій. Моя мета — могутня, духовна і вільна держава. Ми — сильний і працьовитий народ, який сам будує свою долю. Ми стоїмо на своїй землі і вистоймо, збережемо свою культуру та свою ідентичність! Наш голос звучатиме на повну силу.

Усе те, що пан Сергій написав про значення пісні для нього, я почула, відчула й побачила на власні очі, бо ми таки зустрілися. Я вперше слухала «Там, де Ятрань круто в'ється», «Рідна мати моя», «Гуцулка Ксеня» в оперному виконанні. Присутні були захоплені й здивовані. Дивилася на молодого чоловіка з артистичною поставою в ідеальному сценічному костюмі й уявляла його у військовому однострої серед гарматної какофонії.

Фідель Анатолійович Сухоніс під враженням від виступу Сергія Терешкуна коротко і влучно назвав силу впливу й голосу акустичною зброєю.

Пан Сергій торкнув і надихнув фразою: «Моя історія — це лише початок великого шляху. Я вірю і сподіваюся, що різні види мистецтва, будь то музика, література чи кіно, знесилять ворога. Як Фенікс відроджується з попелу, так і наша Україна, завдяки єднанню народу та допомозі союзних держав, знекровить ворога на всіх фронтах».

Залишилося лише побажати артисту і захисникові якнайшвидшого настання часів, коли його голос і манера підкорюватимуть слухачів зі світових сцен.

Розпитувала Наталя Жиліна - Жура

СКАРБИ В ДУШІ ТА ІДЕАЛИ ПРАВДИ

Презентація історичного роману «Скарби Ненаситця» та творча зустріч із його автором – нашим земляком, письменником Володимиром Кільченським зібрала у міському Будинку мистецтв чимало людей: читачів, колег «по перу», школярів та митців.

Адже історичні події минулого, зокрема 18-го століття – за часів гетьмана Івана Мазепи та наказного гетьмана Павла Полуботка, описані в романі, «допомагають збагнути щось важливе, що існує в нашому сьогоденні». Легенда про скарб Павла Полуботка, що відправлений був на зберігання до Англії, теж має сучасний інтерес: а чи справді десь та вони є?

Герої цього роману (друга частина вийшла нещодавно) – козаки-запорожці, що боронили рідну зем-

лю, постають, ніби наші сучасники, які зараз захищають Україну від ворогів. Вони готові віддати власне життя за волю, за державу... Вірять у майбутнє та гідних нащадків.

Зустріч із автором семи романів Володимиром Кільченським, що є льотчиком першого класу та командиром літака за професією, не перша у Будинку мистецтв, і завжди дуже атмосферна. «Секрети творчості», занурення в часові історичні процеси, досвіди і долі – це життя і самого Володимира Андрійовича, невтомної, обізнаної, енергійної людини.

Письменники Придніпров'я – Фідель Сухоніс, Євген Безус, Еліна Заржицька, Семен Заславський, Надія Андрієвська – прийшли привітати колегу і висловили своє захоплення творчими пошуками та розвідками невтомного «шукача літературних скарбів». А школярі ліцею № 12 навіть здивувалися: стільки письменників разом! Раніше ліцеїсти не були знайомі зі стількома авторами, хоча «живі книжки» читають.

А ще присутні мали змогу почути звучання старосвітської бандури та спів Петра Соловейка на вірші Олеся Бердника та Степана Руданського, гру на скрипці відомої скрипальки Ірини Олейнікової та народні українські пісні у виконанні військовослужбовця та оперного співака Сергія Терешкуна.

У своєму привітанні-зверненні до «винуватці події» голова ДОО НСПУ Фідель Сухоніс наголосив: «Український історичний роман – потужна традиція в нашій літературі, що розвивалася від романтизму XIX століття до сучасних інтерпретацій минулого. Вона пройшла шлях від героїзації козацтва до аналізу національної ідентичності та особистості в історичному контексті. Плеяда світочів цього жанру знайома широкому загалу: Пантелеймон Куліш, Павло Загребельний, Роман Іванчук, Ліна Костенко, Юрій Мушкетик, Богдан Лепкий.

І з приємністю хочу зазначити, що у лавах Дніпропетровська обласна організація НСПУ є літератори, які гідно продовжують кращі традиції українського історичного роману. Це – наш шановний колега Володимир Кільченський. Наші сердечні вітання автору!»

Історія може бути не ілюзорною й далекою, а такою, що живе в кожному з нас, якщо для нас важливі ідеали правди.

Читання українських книжок – захоплююча справа!

Валентина Орлова

85 років Українського Конгресового Комітету Америци – Спогади.

Аскольд Лозинський (США)

Я виголосив коротку промову на 85-річчя в Нью-Йорку, але мені було виділено лише п'ять хвилин, включаючи час для представлення одного з почесних гостей, шановного Романа Попадюка, першого посла Америки в Україні. Цього було недостатньо, щоб віддати шану людям, які заслугоували на згадку. Я маю на увазі найвеличніше покоління українців, які народилися в Америці та походять з України.

Потім я написав коротку статтю, по суті повторюючи те, що я сказав, але згадавши ще кількох осіб, які заслуговують на повагу та вдячність. Зрештою, я прочитав кілька звітів/статей про цю подію, жоден з яких не згадував людей, яких я намагався вшанувати. Тож я вирішив, що підготую ці спогади, що складатимуться з того, що я особисто пам'ятаю, зокрема про тих людей, які заслуговують на найбільшу вдячність у цю особливу та історичну подію.

Я лише на дванадцять років молодший за УККА. Хоча я не можу говорити про батьків-засновників, я можу написати про тих, з ким я зустрічався, з ким працював, у моєму випадку нав'язливо сперечався, але поважаю донині.

Моя найближча родина (батько, мати та однорічна сестра, яка народилася в Мюнхені) прибула «човном» до Сполучених Штатів у 1951 році. Виникла проблема. Незважаючи на те, що мій батько провів майже чотири роки в нацистських в'язницях та концентраційних таборах, включаючи Освенцим, хтось повідомив, що він був членом Організації українських націоналістів.

У той час Радянський Союз був союзником Сполучених Штатів через нацистську загрозу та американську наївність. Радянський Союз підготував та поширив список організацій, ворожих Сполученим Штатам, який США

охоче прийняли за чисту монету. ОУН була в цьому списку.

Президент Трумен та його попередник, президент Рузвельт, не були особливо обізнані щодо Сталіна та Радянського Союзу. Крім того, Державний департамент був інфільтрований радянськими симпатиками та навіть агентами. Радник із зовнішньої політики Джордж Кеннан та державний секретар Дін Ачесон були відповідальними за цю стратегію заспокоєння або, більш щедро, стримування СРСР.

У будь-якому разі, в результаті моя родина провела шість місяців на острові Елліс, перш ніж Америка вирішила, що вони не є «ворожими». Мій батько майже одразу приєднався до УККА як голова організації, яку він допоміг створити: Ліги українських політичних в'язнів. Як член Виконавчої та політичної ради УККА, він часто відвідував зустрічі допізна, здебільшого по п'ятницях на Вест 13-й вулиці в Нью-Йорку, де УККА володіла будівлею разом з Науковим товариством Шевченка в Америці. У дитинстві я нечасто відвідував це місце і бачив мимохідь принаймні одне засідання.

Виконавча та політична рада УККА була, по суті, «клубом хлопців», який збирався в задимленій кімнаті. Президент Лев Добрянський, професор Джорджтаунського університету, більшу частину часу говорив, а всі інші слухали. Я часто дивувався, як більшість «човнової» аудиторії, включаючи мого батька, розуміють його, враховуючи, що він на 99% розмовляв англійською. Дуже часто він говорив слово українською, і всі плескали в долоні, але не саркастично. Його віце-президент Джо Лесоєр, Верховний президент Української національної асоціації, також говорив англійською, але часто завершував свої думки українською.

У будь-якому разі, мій батько залишався членом, який сплачував внески, та переконаним прихильником УККА до своєї надто ранньої смерті в 1977 році.

Моя мати стала активною в УККА пізніше, оскільки в неї з'явилися діти та робота. Вона представляла Об'єднання жінок оборони чотирьох свобод України, і пізніше, коли її чоловік помер, а діти залишилися самостійними, вона стала найчастішою учасницею конвенцій та зустрічей УККА.

Моя сестра Лариса стала активною в УККА як представниця Злученого українсько-американського допомогового комітету. Вона мала ступінь доктора філософії з економіки, що було щасливим, оскільки, здавалося, ніхто у Виконавчій раді УККА, після Семанишина та Телюка, не міг скласти бюджет. Я пам'ятаю, як відвідував свою сестру в червні 2021 року в лікарні, де у неї діагностували пухлину мозку. Вона була стурбована своїм здоров'ям, але найбільше – підготовкою бюджету УККА. Вона скаржилася, що не має потрібних номерів, і ніхто не виручає. Моя сестра померла через два роки. Це була величезна втрата для УККА.

Це не особиста біографія, але я вперше зустрів свою дружину здалеку на протесті двох осіб, який ми з другом організували на Волл-стріт на захист українських дисидентів, які стали політичними в'язнями в СРСР. До нас приєдналися дві українсько-американські дівчини, одна з яких стала моєю майбутньою дружиною. Я був головою Української студентської організації Миколи Міхновського (ТУСМ), націоналістичного ідеолога в Україні з ХІХ по ХХ століття. На той час я вже був членом УККА як представник ТУСМ.

Я не впевнений, чи ми сплачували внески, але ми брали участь у з'їздах. Чесно кажучи, ми були справжньою конструктивною перешкодою, оскільки наполягали на тому, щоб Добрянський вивчив українську мову, а УККА робила більше для захисту українських дисидентів.

Кілька років по тому я знову зустрів свою дружину на танцях у Нью-Джерсі, організованих нею як головою українського клубу в Університеті Рутгерса. Пізніше вона стала головою СУСТА Союзу українських студентських товариств Америки. Ще до цього, будучи

посадовою особою СУСТА вона стала членом УККА. У той час УККА виділював один відсоток свого бюджету на SUSTA, що, відверто кажучи, викликало інтерес до УККА серед українських студентів. Пізніше, після студентських років, моя дружина Роксолана просто перейшла до організації ОЖОЧСУ. Вона й донині залишається дуже активною участю в УККА.

Мій тесть приєднався до УККА раніше за мою дружину. Я зустрічався з ним кілька разів раніше. Він був дуже шанованим українсько-американським професором історії. Відверто кажучи, він був квінтесенцією професора історії, який шукав істину. У певний момент він приєднався до УККА як представник НТШ-А, відвідуючи засідання Виконавчої ради та Політичної ради УККА, а також конвенції. Пізніше він обіймав посаду головного редактора видання УККА «The Ukrainian Quarterly».

Тож УККА для мене була однією великою щасливою родиною.

Я хотів би висловити свою повагу, перш за все, моїм попередникам – представникам найвидатнішого покоління України – за їхню чудову та віддану спільну роботу, що охоплювала українських американців, народжених у Сполучених Штатах, та тих, хто народився в Україні та прибув до Сполучених Штатів «човном». Мені пощастило бути переходовим президентом УККА.

Моїм безпосереднім попередником був Ігнат Білінський, який народився у Філадельфії в 1917 році, потім поїхав до України та повернувся до Америки у віці двадцяти п'яти років. Він був президентом два терміни та секретарем кілька термінів. Його попередником на посаді президента був Лев Добрянський, народжений в Америці, пізніше посол, і легенда УККА як за тривалістю терміну служби, так і за досягненнями. Його віце-президент Джо Лесоер, також народжений в Америці, також був легендою за тривалістю служби та досягненнями. Він був Верховним президентом Українського народного союзу, найбільшої української організації в Америці.

Я вже писав вище, що Екзекутива та Політична Рада УККА були чимось на зразок «клубу хлопців», але не зовсім. Там були жінки, зокрема з Союзу українок Америки, однієї з найстаріших українських організацій в Америці та незалежного відділення Союзу українок у Львові.

Деякими з їхніх найвидатніших членів, яких я пам'ятаю, були Катерина Пелешок та Іванна Рожанковська. Пелешок народилася в Америці, Рожанковський в Україні.

Окрім УНС були представлені ще три братські організації, які відіграли найбільшу роль у формуванні УККА: Союз українських католиків «Провидіння», Український робітничий союз та Українська народна поміч..

Мабуть, найзначнішим і найцікавішим внеском нової імміграції була взаємодія Організації державного відродження України та Організації оборони чотирьох свобод України. Хоча деякі критикували цю взаємодію як роз'єднувальну, на мою думку, вона була конкурентною та конструктивною.

Представники Української повстанської армії (УПА) також були дуже активними, їх представляли Лев Футала та Михайло Ковальчин. Громади представляли довголітні лідери в Нью-Йорку, Філадельфії, Клівленді, Детройті та Чикаго: Гуглевич, Скальчук, Ліщинецький, Федорак та Харкевич відповідно.

На моїй пам'яті двома найефективнішими голосами розуму і спокою були Іван Вовчук, який деякий час очолював Політичну раду УККА, та представник духовенства, голос, який не має аналогів: народний єпископ Василь Лостен. Серед багатьох інших видатних голосів у різних сферах були Іван Базарко, Микола Семанишин, Михайло Снігурович, Уляна Целевич, Ярослав Гайвас та Богдан Шебунчак, серед інших. Моєму тестеві Володимирі Стокійку передував Волтер Душник (народжений в Америці) на посаді головного редактора «The Ukrainian Quarterly», а його наступниками стали Тарас Гунчак та Леонід Рудницький, обидва народжені в Україні.

Ця чудова мозаїка найвидатнішого покоління України, яка поєднала представників, народжених в Америці, та представників, народжених в Україні, служила українській громаді протягом тривалого часу, деяким навіть пощастило побачити плоди їхньої праці – проголошення незалежності України.

Вони також мали передбачливість побудувати систему українських суботніх шкіл для навчання наступного покоління, що дозволило їм взяти на себе керівництво УККА та продовжити роботу. Це завдання, очевидно, набагато легше, але й складніше зараз, коли

Україна незалежна, але перебуває у стані війни.

Я та багато моїх друзів були продуктом цієї системи суботніх шкіл. Моє членство та активна участь в УККА розпочалися на початку 1970-х років. Як представник студентів, я незмінно був і надокучливим, і совістю для своїх колег на з'їздах УККА. Студенти дуже активно захищали українських політичних в'язнів перед американською громадськістю та українсько-американською громадою. Для нас УККА робила недостатньо для захисту України. Як не дивно, ми були рішучими захисниками української мови, і за кожної нагоди я критикував президента Добрянського за те, що він не намагався вивчити українську мову. Я не шкодую про свою постійну критику.

Як я вже згадував вище, я був переходним президентом УККА. У 1988 році президентом було обрано Ігната Білинського. На з'їзді він попросив мене бути його виконавчим віце-президентом. Він пояснив, що хворий і не впевнений, що зможе завершити чотирирічний термін. У будь-якому разі, він наголосив, що настав час передати УККА молодому поколінню. Чесно кажучи, я був трохи здивований і дуже наляканий. Це не була робота для тридцятишестирічного чоловіка. Тим не менш, я погодився.

На жаль, пан Білинський був дуже хворий, і фактично з 1989 року я взяв на себе обов'язки фактичного президента УККА. Я ніколи не очікував такої негайності, але мені довелося з цим змиритися.

Згодом мене офіційно обрали в 1992 році, а потім переобрали в 1996 році. Статут УККА на той час мав обмеження щодо термінів повноважень, і я не міг балотуватися знову в 2000 році, навіть якби хотів. Крім того, мене обрали президентом Світового конгресу українців у 1998 році, а Статут СКУ передбачав, що президент UWC не може очолювати жодну іншу організацію. По суті, верховенство права встановлювало мої терміни повноважень, які я охоче прийняв із полегшенням.

Моя робота президентом УККА не обов'язково була гладкою і дуже часто не дипломатичною. Хоча я намагався бути ввічливим і шанобливим, часто моя турбота про виконання справ зводила це нанівець. Я бачив потребу омолодити нью-йоркський офіс, який відносно застряг у рутині та не завжди був ефективним.

Хоча персонал офісу був поважним за історичними мірками, він був надто старим, застійним та неефективним. Було залучено абсолютно новий склад. Це було необхідно, навіть якщо вважалося різким та неввічливим. Крім того, технічна експертиза була просто надто примітивною.

Що ще важливіше, директор вашингтонського офісу USSA (Української національної інформаційної служби), та я вважали, що функціонування цього офісу має бути забезпечене в довгостроковій перспективі. Ми вирішили придбати будівлю недалеко від Капітол-Гілл. До цього наш офіс розташовувався в будівлі Heritage. Фундація Heritage тоді була нормальним орендодавцем і, безумовно, ідеологічно не таким, яким він є сьогодні. Іншими словами, у Heritage були розсудливі люди. Ми не уявляли собі таких різких змін, але, озираючись назад, я сьогодні майже в захваті від того, що ми переїхали UNIS до нашої власної будівлі, подалі від Heritage.

Протягом деякого часу українсько-американська громада щорічно відзначала річниці Великого Голоду 1932-33 років в Україні (Голодомору). Насправді, я не хвалюся, але навіть сьогодні в Україні загально визнано, що українська діаспора довела до відома керівництва незалежної Української держави Голодомор. Я не погоджуюся з цією позицією, бо вважаю недоречним, що керівництво Української РСР не знало про Голодомор. Стільки життів було втрачено, стільки переселень відбулося. Навіть Комуністична партія України була відновлена Москвою, бо спочатку не змогла вирішити українську проблему непокори та очевидні докази геноциду, включаючи закриття кордонів. Простіше кажучи, перші кілька урядів України були нещирими.

У 1993 році єпископ Василь Лостен,

з яким у мене були дуже близькі та дорогі стосунки, спілкувався, як ми часто робили, і вирішив, що нам слід вийти з українського гетто зі вшануванням пам'яті Голодомору. Він запропонував нам знайти християнське місце для щорічної панахиди, в якій би брали участь усі. Він зазначив, що собор Святого Патріка є чудовим місцем для цієї мети, і що він зв'язався з римо-католицькою єпархією Нью-Йорка, і що вона готова надати допомогу. Ми розглядали й інші місця через наших православних братів. Зрештою, все звелось до собору Святого Патріка та собору Святого Івана Богослова. Я відвідав собор Святого Івана Богослова і виявив, що він розташований незручно. Перший варіант переважив через його розташування на 51-й та 5-й вулицях. Потім ми звернулися до української православної церкви. Єпископ Антоній зрештою прийняв нашу пропозицію. На мою думку, єпископа Василя Лостена слід згадувати щорічно на кожному вшануванні пам'яті в соборі Святого Патріка не лише за його ініціативу, але й за його невпинні зусилля в цій справі протягом багатьох років.

Наступне покоління президентів Михайла Савкова, Тамари Олексій та Андрія Футея, а також Ігоря Длабоги, головного редактора «Українського кварталника», виконали похвальну роботу. Їх також слід похвалити. Їм також слід нагадати, що зараз час готувати наступне покоління, оскільки УККА має довгий шлях попереду. Судячи з примх світової політики та політичної нестабільності Америки, УККА буде потрібна. Немає потреби надто бурхливо реагувати чи ставати параноїдальним щодо майбутнього, але Україна та український народ потребують і продовжуватимуть потребувати УККА навіть більше, ніж у перші 85 років. Де наступний Лев Добрянський?

17 травня 2026 року

Про квітку

Під сонцем зростає вона,
Така яскрава й чарівна.
Пелюстки ніжні, тендітна ніжка —
Це все весняна, мила квітка.

Про сонце

Світлом землю зігріває,
Всім теплинку посилає.
Сипле промінці навкруг —
Звеселяє поле й луг!

Про весну

Йде вона зеленим полем,
Йде з піснями і з теплом.
Пробудила квіти, трави —
І радіє все кругом.

Про котика

Клубочок м'якенький муркоче,
Смачної сметанки хоче.
Вуса, вушка, кігті, хвіст —
Має він до всього хист.

Про ластівку

Летить вона до хати,
Щоб під стріхою співати.
Принесла усім весну —
Світлу, сонячну, ясну.

Про березень

Сніг розтанув і навколо,
Став струмок дзюрчати соло.
А пташки й собі співають
Місяць березень вітають!

Про шпака

Він додому поспішає,
Гарну пісеньку співає
Про весну, про рідний край.
Що за птах це? Відгадай!

© Тетяна Прокоф'єва (м. Покров, Січеславщина)

Наша Церква

Видання благословив Патріарх УПЦ КП Філарет. Бюлетень відіграє важливу роль в регіоні та Україні по наверненню населення до духовних витоків нації та релігійності. Виходить з вересня 2002 року. З грудня 2018 року додаток називається «Наша Церква»

Релігійний додаток часопису "Бористен"

№56 (2026)

Божественна літургія у сьому неділю після Пасхи

У сьому неділю після Пасхи та вдень пам'яті отців I Вселенського собору, 24 травня 2026 року, Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Епіфаній звершив Божественну літургію у кафедральному Свято-Михайлівському Золотоверхому соборі столиці.

Предстоятелю автокефальної Української Православної Церкви співслужили намісник Золотоверхої обителі архієпископ Вишгородський Агапіт, єпископ Макарівський Рафаїл, всечесна братія монастиря та запрошене духовенство.

Після читання Євангелія Його Блаженство виголосив першосвятительське слово проповіді та возніс особливу мо-

литву до Господа за нашу Батьківщину, яка переживає час важких випробувань і небезпеки.

Також під час відправи лунали молитовні прохання за воїнів, які захищають Україну, за владу і народ, а також за спокій душ усіх полеглих оборонців Батьківщини і мирних жителів, які загинули під час війни.

Повідомлення від Секретаріату Священного Синоду Православної Церкви України

«Щодо схизматичної діяльності нечисленної групи осіб, які безпідставно використовують найменування Української Православної Церкви Київського Патріархату»

Текст схвалений на Синодальному засіданні 11 травня 2026 р.

Від імені Священного Синоду Православної Церкви України Секретаріат Синоду публічно сповіщає всіх, кого це може стосуватися, що на підставі рішення Помісного Собору Української Православної Церкви Київського Патріархату від 15 грудня 2018 р. та Об'єднавчого Собору в Святій Софії 15 грудня 2018 р., УПЦ Київського Патріархату від зазначеного моменту припинила окреме існування як юрисдикція та релігійне об'єднання, бо цілком і повністю увійшла до складу Православної Церкви України.

Назви «Українська Православна Церква Київський Патріархат», «Київська Патріархія» та похідні від них офіційно державою закріплені за Київською Митрополією УПЦ (ПЦУ), як єдиним універсальним правонаступником релігійного об'єднання УПЦ КП. Використання цих назв без дозволу є порушенням закону.

Діяльність нечисленної групи осіб, яка після упокоєння Святійшого Патріарха Філарета безпідставно і самоуправно оголошує себе «Українською Православною Церквою Київського Патріархату», насправді є невдалою спробою маргінальної групи породити схизму, за чим ясно видно російські інтереси та впливи. Ця група налічує всього декілька осіб, більша частина з яких перебуває поза межами України. Вона не є релігійною організацією, а лише використовує церковні символи та назви у власних інтересах.

Намагаючись надати якесь значення власним діям, ця група прагне залучати до

себе подібних до них схизматиків з інших країн, зокрема з Греції, Чехії та інших. Ані до справжніх потреб православних українців закордоном, ані до блага Церкви в Україні такі дії не мають жодного стосунку. Тому Священний Синод категорично засуджує та відкидає їх.

Священний Синод знову, як вже раніше не один раз це робив, категорично заявляє, що особи з числа цієї групи, які видають себе або у майбутньому видаватимуть себе за «єпископів УПЦ Київського Патріархату» – не були і не є єпископами. Вони не належать до ієрархів Православної Церкви України, а їхні самопроголошені титули та звання Православна Церква України ніколи не визнавала і не визнає.

За канонічні злочини Священний Синод на своєму засіданні 11 травня 2026 р. позбавив сану раніше заборонених у священнослужінні осіб – монахів Никодима Кобзаря, який іменує себе «патріархом», Михаїла Ковалюка та Никона Граблюка, які називають себе «митрополитами». Ці особи ніколи не були єпископами, а тепер втратили і сан священника, який колись мали. Такі самі канонічні покарання можуть бути застосовані до всіх священнослужителів, які будуть підтримувати схизматичну діяльність зазначеної групи, про що Священний Синод публічно попереджає.

Одночасно засвідчуємо радість з приводу того, що, виконуючи настанову спочилого Патріарха Філарета шукати єдності та миру, близько 20 громад і кліриків, які раніше не мали спілкування з ПЦУ, тобто переважна більшість, вже відновили його. Синод закликає тих, хто ще не примирився з Помісною Церквою – зробити це, на ділі засвідчивши свою любов до Бога і до України.

Від Секретаріату Священного Синоду

НЕ СТАЛО РАЇСИ КРАСНЮК – ХЕЙЛИК

Українська громада Америки зазнала відчутну втрату. Відлетіла у вирій Раїса Краснюк-Хейлик. Я мав нагоду добре знати цю талановиту, непересічну жінку. А з її чоловіком бл.п. Іларіоном Хейликом, який довгі роки був репрезентантом журналу «Бористен» на Заході, мене пов'язувала правдиве і щире приятельство.

Доля Раїси Краснюк-Хейлик багато в чому типова для третьої хвилі нашої еміграції на землю Вашингтону. Рятуючись від советського раю, спочатку перебування у Венесуелі. Здібна і мила дівчинка – українка навіть деякий час виховувалася в родині президента цієї країни. У Південні Америці пані Раїса познайомилася з Іларіоном. Здавалося б, Венесуела стала другою Батьківщиною для молодого подружжя. Але загроза червоного заколоту у цій країні змусило переїхати до США, де Хейлики, зрештою, збудували заможніє і щасливе життя.

Пані Раїса виховала не лише п'ятьох дітей. А була надзвичайно активна у громадському житті, кохалася у мистецтві, багато зробила для утвердження всесвітньо відомого українського меморіального пантеону у містечку Бавнд-Брук. Вічна пам'ять!

Фідель Сухоніс, редактор